

Η Ξεχισμένη του Χιονιού

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΘΗΡΙΟ

Η γυναίκα του θηριόδου: — Έρχομαι από το κλουβί, έχω σου βουτιά.

□□□

Από τα φαιδρά

Στο Φαρμακείο. — Μια δραστική ουσία για τις καταπονήσεις παρκαδό... — Θά την πάρω μαζί σου; — Ξέρω κι' εγώ; Προτιμάτε να σας στελνω τις καταπονήσεις εδώ;

Μια κόρια φλόβαρη, διηγείται: — Έκασθη στο λαμό μου ένα ψαροκόκαλο, και δεν μπορούσα να μιλήσω δύο ώρες... — Δυστυχισμένη! Φαντάζεσαι πόσο θά υπέφερες που δεν μπορούσες να μιλήσεις!

Η ηλικία των γυναικών. — Πόσων χρόνων είσαι κυρία μου; — Δεν ξέρω κύριε. Όταν γεννήθηκα, ή μωρά ήταν είκοσι πέντε ετών. Τώρα είμαι είκοσι δύο!

Σε μία επίσκεψη: — Παρντόν δεσποινίς, εκάθησθε σπύνο στο καπέλλο μου... — Ω! κύριε... τόσο πολύ βιάζεσθε να φύγετε;

Γυναίκες περιόλεις. — Ο τσίγκος του εικονομαχίας μου είναι τόσο λεπτός που οι γείτονές μου ακούνε τι λένε. — Και γιατί δεν προσβάτετε μία σε ένα τοβλά; — Μά τότε... Δεν ή' ακούω κι' εγώ τι λένε αυτοί!

□□□

ΣΜΥΡΝΕΪΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Κουτσομπολιά

— Ηβόι τά μάθατε καλέ; Θά λωλάσω... Καλέ η κόρη τῆς μαίης τῆς Πιτσιππίνας Πήρε καλέ, τὸν γιουφουκλὸς τῆς τὸν ξαφός, καὶ θέ μου ὅχαρα με, τὸν πήγε σ' τῆς (Κατίνας... — Αὐτὴ κι' ἐκεῖνη δά, ἡ Κατίνια ἡ παρκαλή, ποὺ γει τὸν ἀντρά, με τὸ καφετζὶ παποῦτσι, κοντά του ἤπεσε, με κόζια, ἡ λωλή καὶ τῆς τὸν πήρε, καὶ τὸν ἔχει γιουφουκλὸς τῆς αὐτῆς, τὰ ἡμαθάν, στὸ σπίτι τῆς, καὶ καὶ θά τὰ πῶνε τοῦ ἀντρός τῆς, νὰ ντὴ σφάξῃ... Κι' ἡ Κοκκινά, τὰ ἡμυρσιτῆκε ἡ μισή, καὶ θέ μου σγάρα με, Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ!... Η ΜΑΡΙΤΣΑ

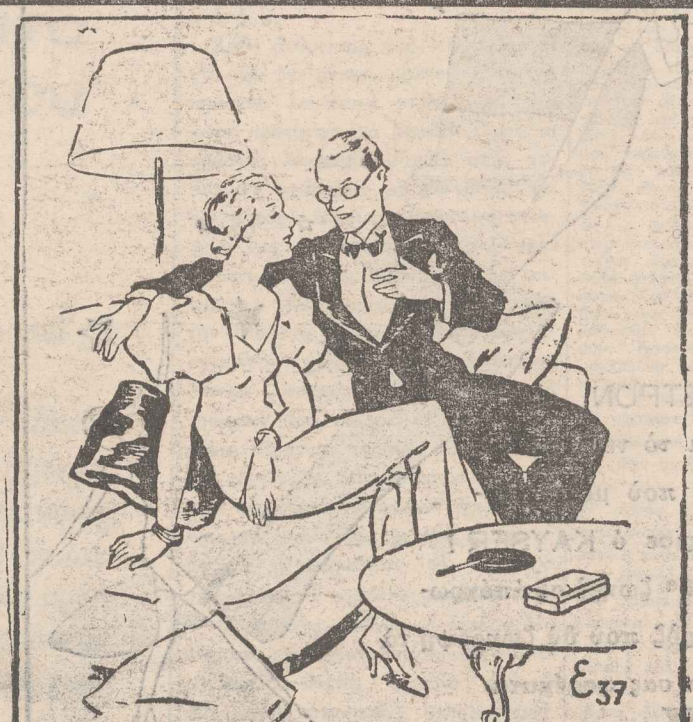
ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΑΣ ΞΕΡΟΥΝΕ ΚΑΛΑ

Γυναικείες καρδιές

Τις ξέρουμε όλες τις καρδιές, καλὰ, τις γυναικείες. Κι' είναι καρδιές διάφορες. Καρδιές δλο κακίες, Κι' άλλες καρδούλες τρυφερές... Καρδιές υπάρχουν άπειρες. Μικρές, λεπτές, σκληρές, Καρδιές που βασανίζουν, καρδιές που ναι μαργιόλες, Κι' άλλες καρδιές, τεράστιες, που είναι...κατασρόλες, Καὶ μέσα οἱ ἀνδρες βράζουν, στὴ φλόγα τῆς θερμῆς, Καὶ ἡ γυναίκα, πρὸ παντός, τοὺς παίρνει τὸ...ζουμί!... Καρδιές υπάρχουν πονηρές, που ξέρουμε με γέλια, Στ' ἀγκίστρι νὰ μὴν πιάνονται καὶ νὰ γλυστρουν σάν (χέλια! Είναι οἱ ἀφιλότιμες... Όσο καὶ νὰ κοπιάζεις Ποτὲ δὲν θά τις πιάσεις... Είναι καρδιές που συγκινούν...καρδιές που ἔχουν λύσσα Είναι οἱ μαύρες οἱ καρδιές, καταμαυρές...με πίσσα. Θεὸς φυλάξοι, δηλαδή, ἂν τύχη κανεὶς νάβρη Στὸ δρόμο τοῦ περαστικῆς, μὴ τέτοια καρδιά μαύρη Όσο καὶ νὰ ναι δυνατός, κι' ἀντράς πολὺ ἐν τάξει, Στὰ δῦλα!... θά φανῇ!

Εἶν' οἱ καρδιές που ναι ντουμπλέ, με δεύτερη καρδιά Εἶν' οἱ καρδιές που ἀγαποῦν, μονάχα μὴ βραδυά, Πού ἂν τύχῃ διατρεῖ κανεὶς λίγες ἐλπίδες, Αὐτὲς σου λένε καθαρά: Πού σ' εἶδα...περὶ με εἶδες!... Εἶν' οἱ καρδιές που προκαλοῦν κοινὰ γὰ νὰ μάλλωσάμε, Εἶν' οἱ καρδιές που στρίβουν... Παπούτσι νὰ μπαλῶ σόμε... Είναι οἱ ἀπονήρευτες, Είναι οἱ ἀχαϊρευτες, Κι' ἐκεῖνες που δὲν ψηφῶνται καλὰ: οἱ ἀμαγεύρευτες, Πού ἔρρικνιμένες πάντα νὰ εἶναι καὶ ἀγύρευτες!... Καρδιές υπάρχουν άπειρες, καρδιές βασανισμένες, Καρδιές που πληγωθήκανε, καρδούλες λιγωμένες, καρδιές που ἐχτυπήσανε γὰ κάθε ρεμπασέ. Καὶ μερικὲς καρδιές... μασκέ, Καρδιές που τὴν ἀγάπη τους, τάχα, μὰς δίνουν ὅλη Κι' ἐκεῖνες ἐρωτεύονται τὸ κάθε πορτοφόλι!... Καρδιές που σὲ ταϊδεύουν με ἐρωτικά παιχνίδια, Καρδιές ἀπὸ μετὸν ἀρμέ, καρδιές γὰ τὰ σκουπίδια, Καρδιές που ξέρουνε, καλὰ καὶ παίρνουν τὸν «παπᾶ» Καρδιές που θέλουν σχίσμο, καρδιές... καὶ τὰ λοιπὰ!... ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔλαβα καὶ βιάστηκα ὡς τόσο Ἀγαπητὲς Κυρίες μου, νὰ σας τὸ μεταδώσω. Οἱ ἀνδρες, ὅπως φαίνεται, μὰς ξέρουνε καλὰ, Μὰ ἔστω καὶ ἂν ξέρανε, ἀκόμα πὺς πολλὰ, Καθόλου μὴ φοβόσαστε, διότι κι' ἂν μαθαίνουν, Εἶναι γραμμένοι, πάντοτε, αὐτοὶ νὰ τὴν παθαίνουν!... Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

— Εἰσάγετε τόσο ἀμφοτέρω... Ὁ θὰ σὰς ζήτην συχνὰ τὴν ἀντίκας νὰ σὰς φιλοῦν... — Α... ἔχι... Εὐσεῖς εἰστε ὁ πρῶτος. Οἱ ἄλλοι με φιλοῦν χωρὶς ἀδεία!

Γυναικεία Ἐπιγράμματα

Σ' ΕΝΑ...ΔΟΝ...ΖΟΥΑΝ Δίχως νὰ ἔχω ἀντηρήσεις Όταν λές ὑπερηφάνους Ότι ἔχεις κατακτήσεις Καὶ χαρὲς σὰν Σουλτάνος, Κι' ἐρωτᾷς δίχως μῦθος, Γὰ νὰ ξέρω: Μήπως τάχα Τὸ χαρὲμ, τὸ ἔχεις, ἴσως Εἰς τὸν ὕπνο σου μονάχα!

Σ' ΕΝΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ Ἀδικὰ πᾶν εἶπες τόρα Κι' ἀδικὰ προσμένεις νύκτα, Ἡ μεγάλη σου ἡ φάρα Εἰς τὸ παρελθὸν ἀντίχει!

Κι' ἂν ὁ Βορὸνῶρ σὲ κάνει, Σκοποῦς νὰ χῆς ἀνηθικούς, Μάθε το, πᾶς τὸ φουστάνι, Αποφεύγει τοὺς πηθήκους!

Σ' ΕΝΑ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ Μόλις τύχῃ μὴ γυναίκα, Νὰ σοὺ ἐρῇ γὰ πελάτις, Καὶ σοὺ τῆς κοσβέντες θέκκα Βρίσκει ἀμέσως τὸν μπελὰ τῆς.

Σ' ὅποιον τύχῃ, σ' ὅποιον λόγῃ Λόγια λές ἐρωτευμένη, Κι' ὁ παύδοντας πού θά χῇ Μεταβιβέται σὲ σένα!

Σ' ΕΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗ Όχι! Δὲν σὲ κυνηγᾷ, Δὲν σοὺ κλέβουνε τὸ μὰς, Κι' ἂν τυχαῖος, σὲ κυτᾷ, Μὴ φαρρὲς πᾶς εἶσαι κατὶ!...

Γιατὶ ἂν εἴσας παντρευόσου, Εἰς τὴν κομὴν σου κολῇ Ἄν τυχῇ, διειρενέσου Πᾶς κλωτᾷς, τὶ θά χῇ γῆ!

Ἡ Ἀλληλογραφία τῆς Σουφραζέττας

Κυρία Φωφὸ Λουκά, ἡθοποιῶν, Ἐνταῦθα. — Όχι! Δὲν κάνετε καλὰ νὰ τις ἀγριεύετε τις δεσποινίδες Κωλουτά. Θυμηθῆτε τὶ ἔπαθε ἡ κ. Γκιουζ ἡποε. Κυρία Ἀθηνᾶ Σαραντιδῆ, λογιαν, Ἐνταῦθα. — Πάλι μεταφράζεστε; Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ν' ἀφίστετε τίποτε στὴ θέα τῶν. Κυρία Ἀλεξάνδρα, Λαλαζούνη, μουσικοκριτικόν, Ἐνταῦθα. — Δυστυχῶς δὲν ἔχω διειρενική τὴν καὶ δὲν μπορᾷ νὰ ἐξηγήσω τὸ διειρό σας. Ἄν εἶδατε, ὅπως μετ' ὡφάρετε, στὸν ὕπνο σας, τὸν Μπετόβεν ἀγριεμμένο, ἀσφαλῶς κατὶ θὰ τοῦ ἔχετε κάνει!... Αὐτὸς ἦταν καλὸς ἄνθρωπος. Δὲν μπορούσε στὰ καλὰ καθομιμένα νὰ σὰς ἐνοχλῇ!

Κυρία Ἄννα Συναδινὸ (Μονταίν), Ἐνταῦθα. — Κι' ἐγὼ ἐλυπήθηκα πολὺ πὺς ἡ κυρία Φ. Χ. Ψ, ἐφοροῦσε στὸν προχθεσινὸ χορὸ τῆς πρεσβείας πρᾶσινη τουαλέττα, ἐνῶ ἐσεῖς ἐγράφατε, ὅτι ἐφοροῦσε κίτρινη. Πὶ νὰ γῆ! Ἡ πρᾶσι νὰ πηγαίνετε ἐσεῖς στοὺς χορούς καὶ νὰ μὴ γράφετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας ἔτι εἶδατε κατὶ δὲν εἶδετε πὺς δὲν εἶδατε τίποτα, ἡ νὰ σας ἐρωτοῦν οἱ κυρίες τὶ πρόκειται νὰ γράψετε, γὰ νὰ συμμορφώνωνται!

Κυρία Γκρέταν Γκάρμπ, — Μάλιστα ὁ κύριος Ποπάς, τις τῆρες ἀπὸ τὸ πρῶνι μῦθος, τις ἐμύρασε σὲ ἰσάριμους κατακτήσεις τοῦ. Δυστυχῶς, δὲν ἐπρέλαβα νὰ σας κρατήσω μὴ, Ἄλλοτε! Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

...αντίθετα
...από
...την Ευρώπη;

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ

Ένα γεμάτο περιπόδια έκανε μία πρώτη τάξεως, άσφαλτος, έπιτυχία: παρουσίασε στο κοινό τις γυναίκες των πιο άσημων πολιτικών ανδρών, που οι πράξεις των και οι απόψεις των προκαλούν σήμερα το ενδιαφέρον όλου του κόσμου. Τις άκουσες, πληροφορήσεις του γυναικικού περιόδιου παραθέτουμε κι' αυτές κατωτέρω.]

Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ της απελευθερωμένης Ισπανίας, απ' το Τετανό του Μαρόκου ως το Μπλιμπάκι κι' ως τα γούρια των Βάσκων στα Πυρηναία, σέβονται την Κάρμεν Φράνκο, τη σύζυγο του στρατηγού, που στα γέροντα κρατάει την τύχη της νέας Ισπανίας. Παντρεύθηκαν πρό δέκα πέντε ετών: 'Η Κάρμεν Πόλο είχε η πιο όμορφη κοπέλλα του 'Οβιέντο, ο συνταγματάρχης, τότε, Φράνκο είχε αποκτήσει κιόλας ένα όνομα κατά την εξέγερση του Μαρόκου. 'Η ειρηνόφιλος της Μαρόκου, η άνοδοιόρρωτος της Ισπανικού στρατού, ήταν οι σπουδαιότεροι σταθμοί στην σταδιοδρομία του στρατηγού, πριν απ' τα αίσια γεγονότα της 'Ισπανίας. Με την ευγενική εκείνη μετροφορμή που χαρακτηρίζει την 'Ισπανίδα γυναίκα, η κυρία Φράνκο ακολουθούσε τον άνδρα της στη δόξα και ανέδειξε αντάξιά του. Στην ιδική της πρωτοβουλία όφειλεται η διοργάνωση της νοσηλείας των πληγωμένων, η ίδρυση κοινωνικής βοήθειας σε μεγάλη κλίμακα, και άκουσες, δεν παύει να φροντίζει ώστε οι γυναίκες της 'Ισπανίας να μπορούν να αποστέλλουν στους συζύγους και στους γιους του στο μέτωπο, κάθε τι που τους χρειάζεται. Ένώ ο άρχηγος της νέας 'Ισπανίας έχει εγκαθιδρύσει το άρχιγούρι του εις την παλαιάν πανεπιστημιακήν πόλιν Σαλαμάνκα, η κυρία Φράνκο ζή με την 12ετιδα κόρη της στο Μπουργκος και κανείς δεν είναι πιο ευτυχισμένος απ' αυτήν, όταν, μέσα στους δύσκολους σημερινούς αγώνες, επιτυχάνη κάτι για ένα καλλίτερο μέλλον της πατρίδας της.

Η κόμισσα 'Εντα Τσιάνο δεν είναι μόνο η κόρη του Μουσολίνι και η σύζυγος του υπουργού των 'Εξωτερικών της 'Ιταλίας, αλλά και μια διεθνώς γνωστή και σεβαστή προσωπικότης, για την οποίαν η παγκόσμιος πολιτική δεν έχει μυστικά. Όταν γεννήθηκε η μικρή 'Εντα, ο πατέρας της είχε ακόμα σκληρούς αγώνες. Αργότερα έπορεύσας στην άριστοκρατική σχολή του μοναστηριού 'Αντουάτα στη Φλωρεντία και ήταν κιόλας ένα κορίτσι με αυτεπεποίθησι, όταν ο Μουσολίνι πήρε στα νύχια του τα ήνια της Ιταλικής κυβερνήσεως. Κατά τους γάμους της, της Ρώμης έστειλαν ολόκληρα φορτία από άσπρα τριαντάφυλλα. Σήμερα η κόμισσα Τσιάνο, σύζυγος του πιο νέου υπουργού των 'Εξωτερικών της Εύρωπης και κατοικεί στο Παλάτιο Κίτζι, που είναι γεμάτο από καλλιτεχνικούς θησαυρούς. Την αγαπούν και την εκτιμούν όχι μόνο στην πατρίδα της, αλλά και έξω απ' την 'Ιταλία, ιδίως στην Γερμανία, όπου με τις έπικόμενες της κοίτης πολλές καρδιές.

Διηγούνται πως η κυρία 'Εντρικ Μπέκ, η σύζυγος του Πολωνού υπουργού των 'Εξωτερικών Γιόζεφ Μπέκ, έξασκε άρκετη επίδραση στην πολιτική δράση του διασημού συζύγου της. 'Αλλ' αυτό είναι, σίγουρα, υπερβολικό. Θά πρόκειται μάλλον για την επίδραση εκείνη που συχνά, αθέλα της ίσως, έξασκει κάθε καλή σύζυγος στον άνδρα που αγαπά. Πάντως συνοδεύει τον σύζυγό της σ' όλα τα πολιτικά του ταξίδια στο εξωτερικό. Παντρεύθηκαν από έρωτα, αφού η κυρία Μπέκ έγραψε από τον πρόση της σύζυγος, τον στρατηγόν Μπουράγρο - Μπουκκόβι. Από τον πρώτον της αυτόν γάμον έχει μια κόρη. Είς την κοινωνίαν της Βαρσοβίας, η 'Εντρικ Μπέκ παίζει σπουδαίο ρόλο και το άρωτό της σπνί είναι ιδιαίτερα άνοιχο στ'είς καλλιτέχνες και στους μουσικούς.

Η λαίδη Χάλιφας είχε η σύζυγος ενός πολιτικού, που έναντιόν του έγιναν οι περισσότερες αποπειρές, γεννήθηκε στα 1885 ως λαίδη 'Εβελιν - Αλγούστα 'Ουαλφ και ήδη στα 1934 έόρτασε την 25ετηρίδα των γάμων της, ως υπέρτα τριών υιών, από τους οποίους ο ένας είναι ύπολογος της βασιλικής φρουράς. Ο λόρδος Χάλιφας υπήρξεν αντιβασιλεύς των 'Ινδιών σε εποχή που οι 'Ινδίες ήταν σε επανάστασι και σ' αυτόν είχε άτακτο το δύσκολο έργο της ειρνεύσεως των. Η λαίδη Χάλιφας δεν έδισσας να συνοδεύη τον σύζυγό της στο επικίνδυνο εκείνο ταξίδι και να του χρησιμεύη ως στήριγμα και βοηθός.

Η κυρία 'Αννι Νέβιλλ Τσάμπερλαιν δεν είναι από τις νεώτερες γυναίκες των μελών του βρετανικού υπουργείου, αλλά κοκκινίζει ακόμα σαν κοριτσάκι, όταν άκουη τους έπαίνους του μεγάλου συζύγου της. Παντρεύθηκε με τον Νέβιλλ Τσάμπερλαιν στα 1911. Σχεδόν κάθε πρωί μπορεί κανείς να την δει με τον σύζυγό της σε κάποιο απ' τα πάρκα του Λονδίνου και οι περίπατοι αυτές είναι η μόνη άσκησης του 'Αγγλου πρωθυπουργού. Στο Λονδίνο λένε πως είναι ένας ανδρόγαμος 'παλαιός μόνος, από εκείνα που κάθε βράδυ κάθονται μπροστά στο τζάκι και (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

Η πρώτη κυρία των 'Ηνωμένων Πολιτειών: η σύζυγος του 'Αμερικανού Προέδρου κ. Ρούζβελτ

Η κόρη του Μουσολίνι και σύζυγος του 'Ιταλού υπουργού των 'Εξωτερικών κόμητος Τσιάνο.

«ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ»

1ον. ΜΕΡΟΣ Α' 8 ΤΟ ΠΡΩΤΟ - 4 ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

ΕΝΑ άπαλο κτύπημα άκούσθηκε στην πόρτα. Από το βάθος της άβυσσου του ύπνου, από τις άσφαλείς και μακάριας περιόχες του ύπνου, η Νίνα ένοιωσε ότι άκούσθηκε στην έπαφάνεια της ζωής. 'Η Νίνα, η καυκάσια, κτυπούσε για ν' άναγγέλη στον άνδρα της, τον Ροβέρτο, ότι ήταν άκτω το πρωί, η ώρα που έπρεπε να σηκωθεί, για το γραφείο του.

Η Νίνα παραδόθηκε στον ύπνο: εύτυχια βραδεία, εύτυχια πλήρη, εύτυχια που άνοιξε τον έαυτό της. Το κτύπημα όμως στην πόρτα είχε τάρδεη την άσκηση της ειρήνης. Μεία από τις χαραμάδες της πραγματικότητας, η συνείδηση άνδυντο στο πρωινό φως. Μία άλλη μέρα. Μία άλλη μέρα.

Ένοιωσε τον Ροβέρτο να την άφηνε με άπειρες προφάσεις, άφηνοντας ένα μεγάλο χώρο άδειο στο χλωρό κρεβάτι. Λότ, η Νίνα το άντελειφθέντο περισσότερο απ' τα άλλα πρωινά, παρά από το τριανό έμπημα της συνείδησής της. Μεία από μία άκαθάρστη άμυλη κάτι την άκουούσε για τις προφάσεις του άνδρα της, για τον ύπολογισμό των κινήσεών του, για τα φροντίδα αυτή κι' οι προφάσεις - τόσο ζαλές, τόσο γεμάτες άγάπη - άρχιγούσαν έλός της. Τον άκουσε να κλείη άπασα την πόρτα, τον άκουσε να προχωρή στο μπάνιο, να κλείη σιγά την πόρτα κι' έπειτα βυθίσθηκε - βαθεία, βαθεία, βαθεία - μέσα σε μία συγκίνησι, καυμένη από ευδομονία και τρυφερότητα. 'Ηταν έσνα ένας κόσμος απ' όπου είχαν άποκασθή ο χρόνος και το διάστημα: το πλάσμα, άπλω, στην άμυλη του κατάντασι. 'Ενώ έβριζότο, τα χείλη της διέγραφαν ένα χαμόγελο.

Άγανθ. Το παδί ήθελε ν' άναστα, πήγαινε προς την άγάπη. Ποιά παιδί; - Το παδί Νίνα. Βυθίσθηκε πιο κάτω, πιο χαμηλά, φθάνοντας σ' αυτές τις ρίζες της. 'Η Νίνα ήταν δύο χρόνων. Υπήρχε ένας μακρός διάδρομος, ένα πολύ μακρόν δέντρο, ολόκληρο σκεπασμένο, χωρίς χαλιά. 'Η Νίνα, που φορούσε μία βρώμικη ποδιά, με τα μαλλιά πευμένα στα μάτια της, έτρεχε, κλωνίζονη στ' άδύνατα πόδια της, ως την ώρα που ήταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Στο μαλό της, η πόρτα αυτή αυτή ήταν τρυφερότητα. Γιατί, από πλάι, ήταν η μαύρη σκιά του κτηρίου, γεμάτη τέρας και χίμαρες, πέρα δε από τη σκιά, ήταν οι δρόμοι της Νίνας 'Υόκης, με τον τρομό της ημέρας - τρομό θορύβων, τρομό μικρών παιδιών που σάς κυνηγού, για να σάς καρφώσουν βελόνες στην πλάτη. 'Ολόκληρος ο δρόμος ήταν ένας τρομός.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο. Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε. - Λοιπόν, να που γύρισες! Έλεγε η μαμά μετ' από τους λογιμούς της. Ο άνδρας δεν άκουσε τίποτε να πηγε βόλαι το καπέλο του και έμενε κρατώντας το με τα δύο χέρια, ένα έταλυν τεύτο στα δύο πόδια του. - Έ λοιπόν, τί έμπα μέσα! έμπα, είπε η μαμά. Έμπα, επί τέλους! Ο άνδρας μπήκε δειλά, κλεινώντας την πόρτα πίσω του. Άκούσθηκαν βραρυτά βήματα που προχωρούσαν στην κοινή της μαμάς πράτα, του άνδρα κατόπι και της Νίνας έπειτα. 'Η Νίνα έβλεπε από τα μάτια της τις μαύρες μπλούκες που έπεσαν μπροστά μ' έμπημα.

Ποιά άναγνώστριά μας έξασε το άριστοουργηματικό μυθιστόρημα της 'Ελένης Κάρλαυ: «ΣΑΡΕ ΕΚ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΜΟΥ». Γεμάτο αλήθειες, ελλικρινείας, αίσθημα, περιπέτειες, αγώνες, γεμάτο από το νόημα της ζωής, από το νόημα του άνδρα για τη ζωή!

Η 'Ελένη Κάρλαυ, που είναι η πιο διάσημη 'Αμερικανίδα συγγραφέας και η πιο νέα, κατέκτησε με τα μυθιστορήματά της τις καρδιές όλων των γυναικών του κόσμου. Κατέκτησε, με τόση καταληκτική άπλάτητα, που περικλείει βαθιές ιδέες και άληθινές καταστάσεις, της άτοιμής και κοινωνικής ζωής. 'Η διήγησις της κυλά ήρεμα σαν το μέγαλο ποτάμι που μέσα του περικλείνει όλα τα μικρά, σαν το μέγαλο ποτάμι που πάει ν' άνταύση την πλατεία θάλασσα της ζωής. Γιατί κάθε έργο της δεν είναι μόνον ένα έπος, είναι μία συνθέσις της ζωής, είναι μία συνθέσις, είναι ένα σύνολο, είναι η ζωή άνδρων και κυριών, είναι η ζωή που θα μπορούσαν να ζουν και ζουν στην Εύρωπη όπως και στην 'Αμερική.

Η 'Ελένη Κάρλαυ έζει να συνθέτη και να άναλή όλα τα ανθρώπινα αισθήματα, όλες τις άνθρώπι-

νες σκέψεις, όλα τα άνθρώπινα έπιόδια.

Η 'Ελένη Κάρλαυ, άπερφηφενείται που πρώτη αυτή έδωσε στο 'Ελληνικό κοινό το «Σάρε εκ της Σαρκός μου». Σήμερα σάς δίνει ένα νέο έργο της, ένα συγκινητικό: «ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ». Μία συγκινητική ιστορία ενός γάμου που περικλείει σπαρταριστή την ελκόν της ζωής. 'Οποια διάβασε το «Σάρε» και συγκινήθηκε και γάρηκε και έμεινε και πόνεσε μέσα στις ζωντανές σελίδες του βιβλίου εκείνου, μ' αυτό το έργο θά πη: 'Η Κάρλαυ έσέπασσε κι' αυτά τα όρια του άριστοουργηματικού.

Το βιβλίο της «ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ» έδιαβάστηκε από εκατομμύρια γυναίκες σ' όλο τον κόσμο, κι' όλες τις συγκίνησε κι' όλες τις διασκεδάσε και τις έβλεπε να σκεπτόν για την ζωή. Στην 'Ελλάδα πρέπει να γίνη το ίδιο. Δεν πρέπει να μείνη γυναίκα που να μην το διαβάση. Οι φίλες, που να μην έμεινε μόνον ένα έπος, είναι μία συνθέσις, είναι ένα σύνολο, είναι η ζωή άνδρων και κυριών, είναι η ζωή που θα μπορούσαν να ζουν και ζουν στην Εύρωπη όπως και στην 'Αμερική.

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο.

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο.

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο.

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο.

Η συγγραφέας του βιβλίου «ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ»

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο.

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο.

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Έπί τέλους έπληρώσε στην πόρτα. 'Ακρίβας έκείνη τη στιγμή κτυπούσαν. 'Η μαμά, ακουμένη έπάνω σε μία σιγή και άπορη, έβλεπε να πλένη έσώρωνα, δεν είχε άκουσε το κτύπημα. 'Η Νίνα άνοιξε την πόρτα. Ένας άνδρας στεκόταν μπροστά της, μικρόσωμος, με μύτερο νεύμα, με μάτια φατούρ. 'Η μαμά σου είναι εδώ; ρώτησε δαλά. 'Η Νίνα έκανε μεταβολή, έτρεξε στο διάδρομο.

Μαμά! Ένας κύριος! 'Η μαμά της έσφόγγισε τα χέρια στην ποδιά της, διέσχισε γρήγορα τον διάδρομο, σπρώχνοντας λίγο στο πλάγι τη Νίνα, άλλ' η Νίνα ακολουθούσε ώστόσο κι' όλη η μικρή προσωπικότητά της ήταν σ' έμφυση. 'Η μαμά της άνοιξε την πόρτα και με την πρώτη ματιά έβλεπε τα κλάματα. Έμενε όρθη, στήριζονη στην πόρτα κι' έκλαιε, έκλαιε, και σφόνγιζε τα μάτια με την ποδιά της... Ο άνδρας δεν έβλεπε τίποτε.

Η σύζυγος του στρατηγού Φράνκο, άρχηγού των 'Ισπανών 'Εθνικιστών.

ΕΞ ΩΡΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

- 1) Φόρεμα από μάλλινο κρέπ, γαρνιρισμένο με γιανιά από λαμέ. Το κορσάκι έχει σούρες στις ντεκουπ που υπογραμμίζουν το στήθος.
- 2) Χαριτωμένο φόρεμα από ζερσεύ πράσινο γκρι ή έχάιγ. Το κορσάκι γαρνίρεται με μεγάλες τσέπες.
- 3) Φόρεμα ντε-πιές. Το κορσάκι γαρνίρεται με πιέττες. Η μπλούζα είναι ίσια και γαρνίρεται με κορτές τσέπες. Ζώνη από δέρμα.
- 4) Φόρεμα από ζερσεύ γαρνιρισμένο με τρέσσα ή κορδέλλα σε αντίθετο χρωματισμό.
- 5) Φόρεμα από λεπτό λαϊνός, κουμπώνει σταυρωτά. Κορδέλλα από σατέν σε ζωνικό χρωματισμό συγχρηματίζει σούρες και ο γιανιάς κλείνει με χρωματιστή φούντα.
- 6) Άπλο φόρεμα από κρέπ μάλλινο. Λεπτές πιέττες δίνουν φάρδος στη φούστα. Το κορσάκι σχηματίζει σούρες και ο γιανιάς κλείνει με χρωματιστή φούντα.

Οι άριστουργηματικοί έξωφρενισμοί της Μόδας

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ των γυναικών υπήρξαν πάντα το αντικείμενο της κριτικής, της ειρωνίας και της κοσμικής κουβέντας. Ακόμα και εκείνοι που καταλαβαίνουν από μόδα, βρίσκουν πάντοτε να παρατηρήσουν κάτι, όταν βλέπουν ένα καπέλο, όσο ωραίο κι αν είναι. Αλλά και ποιος θα παρεδέχτο ότι δεν καταλαβαίνει από μόδα;

Μήπως όμως και αυτή η μωδίστα, ή η μεγάλη μωδίστα, μπορεί να έχει αναποσιμένη τη συνείδησή της, όταν παρουσιάζει μια δημιουργία της; Και μπορεί όταν πάλιν ένα κομμάτι φέτρ για να φτιάσει ένα καπέλλο να βεβαιώσει ότι τον προφέρει, ότι έχει μέσα στο μυαλό της το άριστο στήσιμο που θα του δώσει; Η μωδίστα ενεργεί σαν μέντιουμ και εμπνέεται κατά τη στιγμή της εκτέλεσής; Έγω νομίζω, ότι μάλλον το τελευταίο θα συμβαίνει, γιατί έτσι μονάχα εξηγείται η ατέλειωτη ποικιλία, την οποίαν παρουσιάζουν πάντοτε τα καπέλλα από παλαιότερων χρόνων, και η οποία έχει το πλεονέκτημα ότι απασχολεί κάθε γυναίκα από την ελάνη της υπερβολής του καπέλλου της.

Όσοι θυμούνται την μόδα πριν από πενήντα χρόνια, διηγούνται πόσους έξωφρενισμούς είδαν τα μάτια των στο διάστημα αυτό, οι οποίοι επεβάλλοντο εν όνομα της φαντασίας και της ιδιορρυθμίας. Ανατρέξατε εις τας άνομιμασίες σας και θα διαλογισθείτε ότι η γυναικεία δύναμις είναι άκαταμάχητη, προκειμένου να μας επιβλήσει το αλτρουισμό, ότι το αδύνατον, ότι, εν τούτοις, ότι η γυναικεία καταφρόνεια και μάς παρουσιάζεται πάντοτε γαρνιτωμένη, παρ' όλες τις μεταμορφώσεις και παραμορφώσεις της.

Την εποχή που άρχισαν να προσέγυθι η γυναικεία μόδα παρετήρησα ότι οι γυναίκες φορούσαν μικρά κωνικά καπέλλα από λεπτή ψάθα. Τα οικοδομήματα αυτά έστηρίζοντο επάνω σε ένα γυριστό μπρά από βελούδο, γκρενά ή πράσινο. Θα άποφύγυ να πώ αν

Καπέλλο από μαύρο φέτρ γαρνιρισμένο με σπέρ.

τα καπέλλα αυτά ήταν ωραία ή γελοία. Την στιγμή εκείνη μού φανήσαν υπερρόχα και μεταξύ των καπέλων της ίδιας αρχιτεκτονικής, εκείνα που μού έκανον την ωραιότερη εντύπωση ήταν τα πιο τολμηρά και τα πιο υψηλά.

Φυσικά, η μόδα αυτή δεν ήταν δυνατόν να κρατήσει πολύ και έτσι, τα κωνικά καπέλλα διαδεχθήκανε τα καπέλλα με δεσμωτική κάτω από το πηγούνι και αυτά τα καπέλλα από δαν-

τέλλες. Την εποχή αυτή, φορεθήκανε επίσης και καπέλλα από τούλι, πολύ μεγάλα, που μοιάζονε σαν φτερά μύλου, ή σαν έλικες των σημερινών αεροπλάνων.

Εκείνο που μού έκανε μεγαλύτερα εκπλήξη ήταν ο άπλοτετος όγκος των καπέλλων. Μοιάζονε με κρεμαστούς κήπους ή με βοτόνια, φορτωμένα με πολύτιμο φορτίο από λουλούδια, πουλιά, δαντέλλες, μεταξωτά, γούνες, φρούτα και —πράγμα

άπιστευτο— από λαχανικά άκνη! Έάν δεν με άπτα η μνήμη, τα λαχανικά αυτά που είδα ήταν ρεπανάκια και όμολογώ, ότι αυτό δεν μού έφάνηκε και πολύ γελοίο.

Τα θαυμάσια αυτά καπέλλα, τα φορτωμένα με όλα τα προϊόντα της έποχής και τα οποία έστοιζαν μια περιουσία, σε γυριστά φράγκα, έφαιναντο έλαφρά, άερινα και έδειχναν, ότι δεν βαρύνοντο καθόλου. Ός προς αυτό, έμειναν με κείνες που τα φορούσαν. Προσχηματικά, οι καλλονές της έποχής έκείνης, μολοντί άρκετά ευτραφείς, είχαν έν τούτους κομψές σιλουέττες και κάτω από τα τεράστια καπέλλα των, τα σπολιμένα με λουλούδια, φτερά, τούλια κλπ., μοιάζονε σαν παρθένα έντομα.

Α! αυτά τα καπέλλα... Όσες ξεγνοούσαν και φορούσαν πρώτα το φόρεμά των, ήταν έντελώς άδύνατον να τοποθετήσουν έπειτα το καπέλλο στο κεφάλι των. Οι στενές μασχάλες και ο κορσός που δεν έπέτρεπον να σηκώση κανείς τα χέρια του, άνάγκαιαν τις γυναίκες να φορούν τα καπέλλα των πριν φορέσουν το φόρεμά των, και γι' αυτό θα μπορούσατε να δήτε μια κυρία, να δίδη τις διαταγές της φορώντας μονάχα τον κορσέ, αλλά και το καπέλλο στο κεφάλι της. Κανείς δεν το εύρισκε αυτό τόσο γελοίο και ασύμμετρο ό αύζονος το εύρισκε πολύ χαριτωμένο. Έν τούτοις δεν έλειπον τα σγόλια και οι ειρωνείες. Αλλά ή μόδα άδιαφορεί για τούς σοκαρισμούς, διότι ή προέλαση της είναι θετική. Έάν δεν σας άσέση ή μόδα, καθήκον σας είναι να έξαφανισθήτε εις οι ίδιου.

Αυτό άκοιβάς έσπεπτόμουν μελαγχολικά, όταν γδές παρετήρησα, για πρώτη φορά στη ζωή μου, ότι δεν μού άρέσανε τα γυναικεία καπέλλα. Βρίσκω πολύ άναρχα τα ποικιλητικά κασκέττα τα οποία φορούν υπερήφανα οι γυναίκες και δεν μού άρέσουν καθόλου τα άπλο μαύρα ή φέτρ καπέλλα, τα οποία άνοσηκάνονται καθατά στα πρόσσωπα.

Δέν μού φαίνεται καθόλου παράξε-

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΑΝΑΛΟΓΙΕΣ

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΕΣ του χειμώνα μας φανέρωσαν μια σοβαρή αλλαγή στη σιλουέττα, ή οποία άλλωστε είναι το πιθανό σημείο διανομή στην μεταστροφή της μόδας. Η μόδα αυτή θα άκόλωθι με ένα στενό συνδυασμό του

στρογγυλά ρεβέρ κάνουν τους ώμους να φαράδωνουν, σε άλλα δε τα ρεβέρ λείπουν έτελως. Πολλά μαντά που κοιμούνται, μόνο στο λαμό και πέφτουν προς τα κάτω έλευθερα, άλλοτε δε ένα μακρύ ζυλό-έσάρπ σε αντίθετο τόνο συμπληρώνει το άνοιγμα

Όπως γίνεται τώρα τα μαντά εύκολο φέρτα με την ίσια γραμμή του κορμού και κοντά, δείχνουν πολύ νέες αναλογίες και συχνά κάνουν την έντύπωσι μάλλον ζακέτας. Γι' αυτό και έκείναισιν την σιλουέτα των κυριών.

παρουσιάζει την μέση πολύ χαμηλά. Οι αντίθετοι των χρωμάτων συντελούν περισσότερο στην έντύπωσι αυτή, γιατί έξαυρίζουν τα μέση που άποτελούν το σύνολο. Το ντροπέ, το όποιον δεν είναι κάτι το καινούργιο, αλλά έξακολο-θεί να είναι το

φορέματος, του παντοφύριου και των ντεπιές, συγχωνευμένων με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μπορεί κανείς να άνοιξη έν βλέπει μια ρούμι-αντά ή ένα μαντά-ρόμψ. Η κλασική ιδέα του μαντά έχει άνατροπή. Το μαντά έλαφρομένο από τις γούνες που το βάραιναν, άπέκτησε νεανικό ύφος και πήρε την θέσι των μοντέλων που μας άρέσει να φορούμε τακτικά και δεν θέλουμε να τα εγκαταλείψουμε και έγινε ο φίλος, ο άχώριστος σύντροφος των καθημερινών μας έξόδων.

Η γραμμή του πέτρε ίσια, σφίγγεται στους γοφούς και φαράδνει άνεπαίσθητα προς τα κάτω.

Το κλειστό του γίνεται είτε με κουμπιά τα οποία καταβαίνουν μενικές φορές έν βλέπει μια ρούμι-αντά ή ένα μαντά-ρόμψ. Η κλασική ιδέα του μαντά έχει άνατροπή. Το μαντά έλαφρομένο από τις γούνες που το βάραιναν, άπέκτησε νεανικό ύφος και πήρε την θέσι των μοντέλων που μας άρέσει να φορούμε τακτικά και δεν θέλουμε να τα εγκαταλείψουμε και έγινε ο φίλος, ο άχώριστος σύντροφος των καθημερινών μας έξόδων.

Η γραμμή του πέτρε ίσια, σφίγγεται στους γοφούς και φαράδνει άνεπαίσθητα προς τα κάτω.

Επίσης βλέπει κανείς και μαντά από γούνες μολοντί ο όγκος των δεν άναποσώκεται προς τας τάσεις της νέας γραμμής.

Ένικά όμως το μαντά πρέπει να συνθησι στη νέα φόρμα της σιλουέτας, ή όρια έφρα μεγάλες μεταστροφές στις αναλογίες του μπουστου και φούσας. Η σιλουέτα δεν είναι πιά μονότονη και ή γραμμή της μέσης είναι κινητή, ή δε τεχνοτροπία των γυναικών άντίθετος έπίσης έπικρατεί και στο χρώμα της μπλούζας των, οι όποιες γίνονται ανήθους από ζερσεύ και λεπτά λαϊνά.

Πρέπει να προσέχετε λοιπόν πολύ τα καπέλλα θα φορέτε κάθε φορά. Επίσης πρέπει να δίνετε μεγάλη προσοχή με την κέντησιν σας και να τα τακτοποιείτε με την φυσιογνωμία του προσώπου σας. Περισσότερο δύσκολα από όλα είναι τα βραδινά καπέλλα και κτενίσματα. Πολλές φορές, δεν μπορεί κανείς να διακρίνη αν είναι καπέλλο τα πτερά ή τα λουλούδια που έχουν οι κυρίες στο κεφάλι των ή αν αυτά άποτελούν συμπληρώματα γυναικείου των. Γι' αυτό, συγγνώμης με τον καπέλλο, πρέπει να έπισκέπτεσθε και των κομμωτή σας. Είναι άναγκα ή να ξέρη αυτός ο τελευτάτος, πώς θα διευθετήση τα μαλλιά σας, για να μπορέσετε να φορέσετε με γαρι τα κομψά και περιεργά βραδινά καπέλλα.

ΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΑΙ ΗΡΩΪΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

- 7) Να μελετήσω άσπρη τις έλλείψεις μου και να ντύθω με τέτοιον τρόπο που να τις κρύψω.
- 8) Να μη ξαναφορέσω καπέλλα παραφορτωμένα με στολίδια.
- 9) Να έχω πάντοτε ένα ζευγάρι μαύρα γάντια, για να μην είμαι ύποχρεωμένη να φορώ γάντια άνοιχτού χρώματος όταν είναι άπλο.
- 10) Να έχω το έθος ότι θαμιάζω το ντύσι-

λο λοιπόν ότι έπλησίασε η τελευταία μου ώρα, γιατί όποιος δεν παραδέχεται την συγγενική μόδα πρέπει να γάνεται από προσώπου της γής. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι άνικανος να έννοηση την εποχή του.

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Δέν συγγαφούν ποτέ σε μια γυναίκα το άσχημο κτενίσμα της ή το άκαλοισθητό καπέλλο της, ένδο συγγαφούν εύκολα το περσινό της φόρεμα, ή μάλλον αυτό το άφίνουν να περνά άπαρατήρητο. Στις περισσότερες προσοκήσεις, για γαρτιά, για τσάι, για γεύματα, που κάθεσθε γύρω σ' ένα τραπέζι, ποιος είναι ο στόχος; Φυσικά, το επάνω μέρος της σιλουέτας σας. Το καπέλλο και ή κόμμωσις είναι οι βενέτες. Αυτά θα μαλλίσουν για την προσωπική σας κομψότητα. Είναι γεγονός ότι ένα καλλιέ, ένα λουλούδι ή ένα καλοβαλμένο μπίζου κάνει να φαίνεται διαφορετικό και μωδερνο το περσινό σας φόρεμα, ένω σ' ένα καπέλλο δεν είναι εύκολο να δώσετε την μοντέρνα γραμμή, γιατί τα καπέλλα από γρόνο σε γρόνο, έχουν πολύ διαφορετική φόρμα.

Πρέπει να προσέχετε λοιπόν πολύ τα καπέλλα θα φορέτε κάθε φορά. Επίσης πρέπει να δίνετε μεγάλη προσοχή με την κέντησιν σας και να τα τακτοποιείτε με την φυσιογνωμία του προσώπου σας. Περισσότερο δύσκολα από όλα είναι τα βραδινά καπέλλα και κτενίσματα. Πολλές φορές, δεν μπορεί κανείς να διακρίνη αν είναι καπέλλο τα πτερά ή τα λουλούδια που έχουν οι κυρίες στο κεφάλι των ή αν αυτά άποτελούν συμπληρώματα γυναικείου των. Γι' αυτό, συγγνώμης με τον καπέλλο, πρέπει να έπισκέπτεσθε και των κομμωτή σας. Είναι άναγκα ή να ξέρη αυτός ο τελευτάτος, πώς θα διευθετήση τα μαλλιά σας, για να μπορέσετε να φορέσετε με γαρι τα κομψά και περιεργά βραδινά καπέλλα.

«Μάθετε ν' αγαπάτε»

140N

Το «Αισθηματικό» ABEL BONNARD

ΑΛΛΑ υπάρχει στον κίνδυνο αυτόν όλη η πληρωμή της μεγάλης ευτυχίας που μας περιμένει.

Γιατί η ευτυχία αυτή δεν είναι οι απόλαυσεις και οι γαργάρες που ένας άνθρωπος που ξέρει να ζή μπορεί να αντλήσει από τις σχέσεις και τις γνωριμιές του, είναι μια ευδαιμονία χωρίς όρια που πλημμυρίζει από φως και γαργάρες όλη τη ζωή μας. Η πίστις προς ένα πρόσωπο είναι η ουσία κάθε ερωτικού αισθήματος, ακόμη και μικρού όπου δεν θα θέλαμε να δεσμευόμαστε πολύ την καρδιά μας. Φτάνει η συντροφιά μας να μας πη ένα λόγο που θα μας άρει, να μας δείξει λίγη τρυφερότητα και την στιγμή που θα είχε κάθε λόγο να πιστεύει πως την αγαπούμε, έμεις διερωτώμεθα : πρέπει τάχα να την αγαπάω ; Είναι μια περιέργη στιγμή αυτή στον έρωτα. Την ώρα που τα δυο κορμιά πλησιάζουν και ενώνονται, οι ψυχές μοιάζουν σαν δυο βασιλίσσες που οι προσεγγίσεις τους, τα σώματα, τους ένωσαν σε μια στενή φίλια χωρίς να τις ρωτήσουν και διερωτώνται τώρα που ενωθήκαμε πρέπει να γνωριστούμε ; Έτσι αρχίζει να διαλύεται η χαρμονική ενός έρωτος μεγάλου.

Ο έρωτας διακρίνεται από την πίστι που τρέφει ο ένας προς τον άλλον, με όλη την δύναμη και το φως της συνειδήσεως. Και περιφρονούμε όλη την πείρα που καυχήμαστε πως αποκτήσαμε χωρίς να πάσχουμε από από μαριωτισμό. Το πνεύμα μας, όσο και να είναι υπό το κράτος του αισθήματος που τρέφουμε, κάνει μια κριτική, για να βοηθήσει αυτόν τον ίδιο το θείο από το έρωτα.

Για έναν άνδρα που ζήσας ήδη, το να ξαναερωτευθεί δεν σημαίνει πως πρέπει να ξαναπείσει στην ανωνυμία της νεότητος σε μια εποχή που δεν έπρεπε πια να τη ζήσει. Ο μεγάλος έρωτας πρέπει να σπρώχνει τον άνθρωπο να συνδυάζει, ότι έχει έμφυτο με ότι απέκτησε από την πείρα. Θα ήταν πολύ θλιβερό εάν η πείρα της ζωής μας κατεδικάζει στο να μην ξέρουμε πια να κάνουμε κοίμημα τρέλλα και θα ήταν άλλο τόσο δεισιδαιμονικό, εάν δεν ξέραμε να ενώνουμε στην τρέλλα την πείρα, που θα μας πλούτιανε την ζωή χωρίς να την κάνει ανόητη ή μονότονη.

Σ' έναν άνδρα, διατεθειμένων έτσι, η έμφυτος μας γυναικός είναι γεγονός, έπισημο, είναι η καλλιτεχνία και μεγαλύτηρη περιπέτεια που μπορεί να ελπίσει. Γιατί συνήθως δεν έχουμε ούτε τα μέσα, ούτε τις ευκαιρίες να γνωρίσουμε τις ξένες, μακρινές χώρες, μια γυναίκα όμως ανοίγει απέραντα τα πελάγη και τους Ώκεανούς των πιο μυστηριωδών χωρών. Έκει μπορούμε να βρούμε να φτάσουμε σ' ένα παρόν καταπληκτικό νησί. Ένας έρωτας είναι η πιο μεγάλη αλλαγή που μπορεί να επέλθει στην τύχη μας και η πιο ρεαλιστική που ενώ επιφανειακά δεν αλλάζει τίποτε, πλουτίζει και ανανεώνει την ύπαρξή μας ολόκληρη. Η ωμορφιά μιας γυναίκας μας μεθά από το σώμα της μας φαίνεται σαν προσωποποίηση της δόξης της ζωής, ενώ οι κινήσεις της μας κάνουν να αισθανθούμε την αρμονία των κόσμων.

Αλλά μια άλλη ολότελα συγκίνητη γεννιέται μέσα μας όταν ξέρουμε πως αυτή η ωμορφιά είναι για μας σαν περιμήνυμα, πως αυτό το μορφή βλέμμα που τρέμει η καρδιά μας στη θεωρία του είναι το σημάδι που μας δίνεται, πως κάθε σημείο που μας στέλνει, γιομόγελο, κινήσεις, λέξεις, όλα μοιάζουν για μας με κελεύσματα πουλιών. Αισθάνομαι και κρίσι όλα γιορτεύονται και τρέμουν από συγκίνηση. Όλη η ύπαρξή μας ταράσσεται γιατί νιώθουμε στη ζωή μας ένα άλλο πρόσωπο που την μαγεύει. Μόνο η ιδέα πως υπάρχει μας γεμίζει ευθυμία, όπως γιγίζει γαρά η ωμορφιά της ούσης την περιβάλλουν. Ύμνοι ανειρόντων από το αισθηματικό στο νού, και οι υμνοί μόνο τρελά, αλλά και βαθείς, όχι υμνοί εύκολοι και υπερβολικοί που λένε σε μια γυναίκα πως είναι ωμορφιά, θεο, αλλά κάτι άλλο και πελώριο που κλεινεται στο : Υπακογεί, κι αυτό μου φτάνει. Και θα θέλαμε να είχαμε φιλόλογες γύρω από το λατρευτό πρόσωπο που θα το προστατεύουν κάθε στιγμή από ότι κοκό υπορεί να βρη τον άνθρωπο και θα θέλαμε έμεις να πολλαπλασιάζουμε έναντι της τύχης, ακόμη έναντιον και αυτού του θαυμάτου για γαργάρες της. Θα θέλαμε

ακόμη να της προσφέρουμε ότι η γη παράγει το πιο σπάνιο, από τα μαργαριτάρια της θαλάσσης, έως τα λουλούδια του κάμπου. Και θα θέλαμε το γιομόγελο ν' ανήθε πάντα στα γέλια της και οι κοκκίες να υποχωρούν στο διάβα της. Για όλα αυτά λέμε πως την αγαπούμε.

Τι είναι αλήθεια η ερωτική ευτυχία ; Για να την καταλάβει κανείς πρέπει να φαντασθεί έναν άνδρα και μια γυναίκα που είναι προικισμένη για να συνθέσουν την αρμονία αυτήν. Τέτοιες φύσεις όμως είναι σπάνιες. Γιατί για την ευτυχία χρειάζεται πολύ περισσότερη δύναμη παρ' όσον για τον πόνο. Ο πόνο μας δίνει μόνος του την ζωηρότητα της πίκρας, ενώ η γαργάρα μας προσφέρει τις πρώτες ύλες για να την δημιουργήσουμε.

Όποιος ποιά μοιάζει να είναι άνθρωπος με περιεχόμενο. Ένα οι περισσότερες ψυχές έχουν μια πιασάρη στην ευτυχία : είναι γι' αυτούς σαν μια ευκαιρία που δεν είναι αξίον να εκμεταλλευθούν, σαν ένα περιφρονήμα όργανο το οποίο δεν ξέρουν να παίξουν, σαν ένα παιχνίδι που τους ξεδύσαν το θέμα και δεν μπορούν να βρουν τους στίχους. Γι' αυτό βλέπει κανείς τόσους αποτυχημένους έρωτες, τόσες απογοητεύσεις. Γι' αυτό βλέπει κανείς να σταματούν εκεί που πρέπει να ξεκινούν.

ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΝ ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΝ ΕΦΕΥΡΙΣΚΕΙ

Μόνο μια άνωτερη ψυχή βρίσκει στην ευτυχία την περιστάση να αναπτύξει όλο τον πλούτο της και να ξεδιψήσει όλη την ευγένεια και την λεπτότητα της : αντί να περπατήσει στον πόνο, γορραίνει στην ευτυχία. Οι κοινού έρωτα τεμνόμενοι χρειάζονται πολλές χαρές για να παραβούν λίγη ευτυχία : μοιάζουν με τους κοινούς εκείνους ζωγράφους που παραβαστούν τον πίνακα με χρώματα, για να κάνουν εντύπωση, ενώ οι μεγάλοι έρωτα μοιάζουν με τους «μαίτρ» της τέχνης που χωρίς τίποτα το εντυπωσιακό δημιουργούν τις αβυσσικές εντυπώσεις.

Το σημάδι των μεγάλων έρωτων, ξεκινείται στο ότι δεν ξέρει κανείς πότε θα λάβουν ακριβώς π' όλη τους την μεγαλοπρέπεια. Οι έρωτα που ποθούν μόνο τις συγκινήσεις έχουν πολύ κοινό που εδρεύει η ευτυχία τους. Οι έρωτα που απολαύσαν βλέπουν πολύ καθαρά τις ευάριστες στιγμές τους που δεν μοιάζουν με τις άλλες τις ανισίες. Και μόνο στους πολύ ωμορφους έρωτες αναριθμητά χρυσά σημεία καταγράφουν στο τέλος να φτιάξουν ένα σύνολο, ένα χρυσό φόντο. Και μέσα σε τόσα σημεία πως να καταλάβει ποιο είναι το καλλίτερο ; Μήπως είναι εκείνο που όληρη το πηγάδι η έκεινο που έμεινε φανισμένο με τόση γλυκύα ; Είναι εκείνο που έμεινε φανισμένο με τον πλούτο που η έκεινο που έμεινε το θεο με την απλότητα του ; Μήπως ήταν η καλλιτεχνική στιγμή τους όταν εννομένης εννοήσαν να σβήνουν όλα γύρω τους η μήπως ήταν τότε που ήταν απλώς γελοίιοι καθώς αφωσιωμένοι μόνος στο έργο του, ελεύθεροι, τότε που εννοήσαν να πλέκη ο έρωτας προς την τύχη τους, τότε που τους απεκαλύφθη όλο το μυστήριο του μέσου στις πρώτες δειλές ματιές ;

Η παρουσία της πολυλογασιμής, είναι τόσο λεπτή που την στιγμή ακριβώς που την προσέχουμε λιγότερο, είναι η στιγμή που την γιορμάστε περισσότερο. Υπάρχουν λεπτοί έρωτα που δια- τόσο είναι φτωχοί και μαζεμένοι με δια και τσιγκουνιά τις σπάνιες στιγμές τους για να τις κλεισούν αμέσως μέσα στην μνήμη τους : η βία αυτή που δειχνουν για να μαζέψουν τον θησαυρό τους μοιραστεί τον φόβο που έχουν ότι δεν μπορούν να τον αφήσουν. Οι μεγάλοι έρωτα δεν έχουν τέτοιες μικροτητές. Δεν κάνουν συλλογές αναμνήσεων. Είναι σαν αφηρημένοι στις ευτυχισμένες στιγμές τους, γιατί έ- νουν την δύναμη να δημιουργήσουν κι άλλες.

Μοιάζουν με τους μυθικούς πρίγκιπες της Ανατολής, που δεν καταδέχονται να σκύουν να μαζέψουν ένα πολύτιμο πετάδι που έπεσε από το ουδύο τους. Έκείνοι που τους εμποδίζει να δουν την στιγμή που περνά, είναι η νέα στιγμή που έρχεται. Γι' αυτό

Το αίνιγμα της γυναίκας

160N

Το Ιατρείο P. VACHET

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ είναι από όλες τις άπιστες η πιο τροφική. Πατημένη με έναν άνδρα που την παρηγόρησε, που δεν την κατέλαβε, που την εγκατέλειπε για τους φίλους και τις δουλειές του ή και για άλλες περιπτώσεις. Είναι μελαγχολική, διαβάσει ρομαντίζον, την τυραννά η ιδέα της άπιστίας, αλλά αποφεύγει κάθε τόλμημα και δια- νη τις ευκαιρίες περισσότερο από ντροπή, παρ' όσον φροντίζει να συζυγικών καθηκόντων, περισσότερο από φόβο πως δεν θα αγαπηθεί όσο πρέπει, παρ' όσον ήθελε. Μια μέρα συναντά έναν υποψήφιο πολύ νέο και γι' αυτό πολύ ελκυστικό, σπασίμο, αίσθημα- του. Έχει τόλμες ανήλικες και συγγρό- νως είναι και ντροπαλός. Λέει και γράφει υπερβολές, είναι άδελος και σ' όλα αυτά η αισθηματική βρίσκει τα δειγμάτα του μεγάλου πάθους.

Μια μέρα τέλος υποχωρεί και τεύ δίνεται. Έχει δική. Ο νέος είναι τρελ- λά έρωταμένος, έτοιμος να κάνει τις μεγαλύτερες τρέλλες για να την κάνει ευτυχισμένη. Όσοτος εκείνη μένει άνησχη και ζητά κάθε ώρα άπισ- τίας και δεσμούς για το μέλλον. Αρ- χίζουν οι καυγάδες για το τίποτα, για μια σιωπή, για ένα βλέμμα προς άλ- λη γυναίκα και οι κρίσεις και τα δά- κρυα δεν παύουν. «Βλέπεις, όλα αυτά τα κάνω γιατί σ' αγαπώ, γιατί φοβό- μαι πως θα σε χάσω και χωρίς έσένα πια πεθαίνω, δεν μπορώ να ζήσω».

Το αισθηματικό της συνεχούς αβεβαιό- τητος είναι εκείνο που τονώνει συνε- χώς το κοινό πάθος και που συγγρό- νως τους εμποδίζει να καρπωθούν ό- λες τις χαρές.

Η ζήλεια είναι συνθηθέτερη στους έρωτας παρ' όσον στους συζύγους. Στην «Ψυχολογία του μοντέρνου έρωτα» ο Πάολ Μπουρζέ διακρίνει τρεις τύπους ζήλειας : την ζήλεια των αισθησών, την ζήλεια της καρδιάς και την ζήλεια του μυαλού.

Η ζήλεια των αισθησών είναι εκεί- νη για την οποία μιλά ο Σπινόζα μέ- στον στην «Ηθική» του, χαρακτηρίζον- τας την έτσι : «Αυτός που φανταζεται πως η γυναίκα του τον απαστά, δεν βλέ- πει μόνο τον γεγονός αυτό, ένα έμπε- διο εκπαιδευμένο του ίδιου του πά- θους, αλλά είναι υποχρεωμένος να φαντασθεί την γυναίκα που άσπασα σε- τινουτικά συνδεμένη με τον άλλον. Κι' αυτό τον κάνει να την μισή, ενώ συγχρόνως η καρδιά του άσπασα και μι- σεί συγχρόνως το ίδιο αντικείμενο».

Ο Πάολ Μπουρζέ δίνει τον εξής γε- ραστηριό : «Η ελκόν των γαδιών που κάνει στον αντίπαλό μας, μας ε- νώνει ζωηρά την άνομησιν των ίδιων αυτών γαδιών που έδωκε και σ' έμειν».

Και είναι δύσκολο να ζωγραφίστη κα- νείς την ευτυχία τους. Κάθε έρωτας που δεν είναι φαντα- σμένος παρ' όσον από εγωιστικές και κρίσεις, μας παρασύρει για μια ώ- ρα μακριά από την κοινή και τετρι- μένη μας ζωή, αφήνοντάς μας την λυ- πη και την άνια της επιστροφής στη μοναξιά.

Κοντά στη φίλη μας ξεγυρνάμε το πόν κι' οι ώμοι της μας φαίνονται σαν κόλποι των τροπικών χωρών. Η γαργάρα της ευτυχίας είναι διαφορετική : σ' αυτή δεν έπαύει ποτέ κανείς, γιατί αναμεινεται συνεχώς : είναι τα τροπικά νησιά με τα έξοτικά λουλού- δια τους, είναι οι Ίνδιες, είναι οι μυ- θικές γαργάρες με τα πλούσια φλό- ρα, είναι οι ορίζοντες οι σπαρ- τισμένοι με στάρι... Ο έρωτας μέσα στην ζήλεια τους μας μαγεύει απομακρύνον- τας μας από την κοινή ζωή, μέσα στην δύναμη του όμοις έπαύει η γαργάρα αυτήν και την αλλάζει και την γεμίζει νόημα. Αύτη είναι η μεγάλη στιγμή όπου ο Θεός ο όποιος μας δε- γότανε στο παλάτι του, δέχεται να καθή- νη κατακίση στο σπίτι μας, και μας μεθά με το κρασί που μας έφερε και μοιράζεται το ψωμί μας ! Τότε εκ- πληρώνεται το θαύμα του έρωτα : και δεν υπάρχει κανένας φόβος να δειλιά- σουν κανείς μπρος στην μονοτονία της τακτικής και κανονισμένης ζωής. Την μονοτονία αυτήν την επιθυμούμε γιατί α- πτό διατηρεί το θαύμα της ζωής μας, μέσα στην καθημερινή γαλήνη. Και τότε δεν είναι η Συνήθεια που ντύνει στο μαύρο τον Έρωτα, αλλά ο Έ- ρωτας που ντύνει την Συνήθεια σε γυ- ροστό.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Και με μια περιέργη στροφή η άνα- μνησις αυτή γινά μεσα μας ένα δρα- μα ηδονής που μας έμπνε τον πόνο. Οι γυναίκες ξέρουν καλά το τέχνασμα αυτό και το μεταχειρίζονται για να ξαναερωτήσουν τον κουρασμένο έρωτα τους.

Η ζήλεια της καρδιάς αποτελείται από άδυναμίες, αγωνίες, συγγνώμες. «Ο έρωτας της καρδιάς, λέει ο Πάολ Μπουρζέ, βρίσκει την υπέρτατη συμ- πλήρωσή τους στην απόλυτη εγκατά- λειψη του έγωισμού, στην υπέρτατη α- φουσίωσι. Και τότε ο πόνο που μας προσέχει το άναμνησμο πρόσωπο γίνον- τας γαργάρες. Και θέλουμε να μην εί- ναι καμείς αγάπησι τόσο όσο έμεις, να μην είχε κανείς γνωρίσει στο πρόσωπο που λατρεύουμε τις συγκινήσεις που το δί- νομε έμεις, να μην αγάπησε ούτε και στο μέλλον. Κι' εδώ ακριβώς έγκινεται η ζήλεια της καρδιάς».

Η ζήλεια του μυαλού είναι η ζήλεια του έγωισμού και του φιλότιμου που δεν έχει ούτε σωματικά όραματα, ούτε άδυναμίες και μετάνοιες και προύπο- θέτει ότι δεν υπάρχει ούτε έρωτας α- ισθηματικός, ούτε έρωτας της καρδιάς. Το κύριο γνώρισμα της ζήλειας αυτής είναι ο φόβος του γελούου, η ιδέα της προσβολής.

Ποιά είδους ζήλεια συναντάται κυ- ρίως στις γυναίκες ; Θα μπορούσε να πη κανείς εύθες άμείσως ότι η ζήλεια του μυαλού δεν ανήκει καθόλου σ' αυ- τήν. Συνήθως ο άνδρας είναι εκείνος που δεν υποφέρει την ιδέα ότι τον απασ- τούν. Μια άσπασμένη γυναίκα δεν εί- ναι ποτέ γελοία. Έκείνη που συγκινεί και όπλίζει την άσπασμένη γυναίκα δεν είναι η κοινή γνώμη. Οι κοινωνικές συνθήκες και αυτή η ίδια η φύση της την σπρώχνουν στις δύο άλλες μορφές της ζήλειας.

Σύμφωνα με το ταμπεραμέντο της θα υποστή την μια ή την άλλη ζήλεια : Ερεθιστή, φιλογερή, αισθησιακή, θα προβήξει προς την ζήλεια των αισθη- σών, προς τον άνησχη θυμό, προς την άπερισκεπτή έκδίκησι. Μελαγχολι- κή, ευαίσθητη, περισσότερο λεπτή παρ' αίσθησιακή, περισσότερο αδύ- νστη, παρ' αίσθησιακή και ευαίσθητη, θα προβήξει προς την ζήλεια της καρ- δίας και θα κρύψει τον πόνο της δι- αίας.

Όταν μιλά κανείς για την γυναι- κεία ζήλεια δεν πρέπει να ξεχνά και την έκδίκησι που συνήθως την συνο- δεύει. Και ο Πάολ Μπουρζέ περιγράφει γραφικά : Την «ευφυική μελαγχολή» την γυναίκα που μπορεί να πάρη στο γέρι της το πατόλι που «με κάθε η- έρωστί της, νομίζει πως άσπασα για πρώτη φορά... και σε κάθε γιορτισμό έπί σαράντα δικτά ώρες βρίσκειτα σε έξαλλο κατάσταση και δεν σκέπτεται άλλο από τον δόκτο και την αυτοκτο- νία». Κι' είναι και ο τύπος «της ξα- ρθής η της αιδέρας μελαγχολίας» την ιδεαλιστική εμφάνιση, που ζή μόνο μέ- στον των νεύρων της και που άσπασα με- τ' α νεύρα της, έκδίκουνη με βιτριόλη. Το βιτριόλη είναι η αιδέρας έκδίκησι, είναι ακόμη και η άνωμμος επιστολή που γράφει η εγκαταλειμμένη προς τον σύζυγο εκείνης που τώρα ενδιαφέ- ρει τον έρωστί της, είναι το ήσυχο κουτοπομπόλι που κάνει τον γύρο του σ' όλο τον κύκλο στον όποιον δεν θα ήθελε έκείνος να μωφύη τη τύποτα.

Μια πλευρά η πιο περιέργη και συ- νήθως η πιο δραματική της γυναικείας νοσηρίας, συναντάται στην ψυχολο- γία των υπτέρων και των πεδερών. Δεν θέλω εδώ να άποσιωπήσω και να παραγνωρίσω τις άνώτερες και σύγ- κινικές πλευρές της άγάπης τους, της άφοσιώσεως τους, αλλά ούτε και μού είναι δυνατόν να μην δώ τα συνήθη βασικά του ελαττώματα που άποσι- λών μια από τις πλευρές του «Αίνιγ- ματος της Γυναίκας».

Οι τραγικές πεδερές που ένδιαφέ- ρουν ίσως λιγότερο είναι η Φαίδρα και οι άμοιές της. Δεν είναι διόλου κατα- πληκτικό το ότι η νεαρά σύζυγος ενός υπερτεροσκακιστή, κυριασμένου από την ζωή άνησχη, μπορεί να νιώ- ση ένα φιλογερή πάθος για τον γα- δό άνδρα αυτού και να κρύψη το α- ισθηματικό της κάτω από την μάσκα της μητροικής δήθεν σποργής.

Η δικαιολογία του πάθους αυτού έ- γκεται στο ότι από την μια πλευρά ο σύζυγος δεν δίνει κοινμή έρωτική ι- κοανοποίησι στην γυναίκα του και από την άλλη ο γυός με την φρεσκάδα ΤΕΛΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΓΙΕΡ

- 1) Βραδυνό φόρεμα από μεταξώ- το έρσοι μπλέ άνοιχτό. Το κορμά- γαρνίρεται με σούρεσταυρώνει πι- σω και τελειώνει σε ζώνη τερσάντ.
- 2) Φόρεμα από πράσινη δαντέ- λα και μαύρο τεύλι.
- 3) Βραδυνό φόρεμα από μαύρη σωστή μεσοείλινα με κομψαίζον παγέτες.
- 4) Φόρεμα από τεύλι μαρόν γαρ- νιρισμένο σε ντεκατέ με χρυσά και άσπασμένα λευκούδια και πέρες.
- 5) Φόρεμα από μεταξώτο κρέ- μαρ με άσπασμένες γραμμές, ζώνη από εβ λ'ιο ύφασμα.

- 1) Ταγιέρ από λαϊνάς πράσινο με άραιο γούνινο γιακά από κα- στέρ. Η φούστα είναι κομμένη ι- σια.
- 2) Ταγιέρ από έρσοι ροζ πραλί- νη, γαρνίρεται με πολλές αίσρες με- πιέτες. Η φούστα έχει άμπερε με έ- δοειά πιέττα.

- 1) Μάλλινο μαρόν φόρεμα γαρνι- ρισμένο με δαντέλλα στον ίσιο χρωματισμό. Ζώνη από δέρμα με κόκκινες πιέρες.
- 2) Φόρεμα ντε-πιές από λαϊνάς μαρρί άνοιχτό, είναι έργασμένο με πιέρες. Έχει μεγάλες τούρες και ζώνη από νταίρι και χρυσά δερμά.
- 3) Χαριτωμένο άπλο φόρεμα από λαϊνάς μαρόν. Κλείνει με έκλαρι. Η ζώνη είναι από νταίρι μαρόν καδός και οι ρούτες.
- 4) Φόρεμα από μαύρο λαϊνάς με άσπασ γραμμές. Ο γιακάς και οι ένκροστασις είναι από άσπρο πικέ.
- 5) Φόρεμα από μαύρο λαϊνάς εν- κροστέ από λαϊνάς μαύρο και μπλέ-σιέλ. Ζώνη από μαύρο λαϊνάς ρελιασμένη με λαϊνάς μπλέ-σιέλ.

- 1) Χαριτωμένο φόρεμα από κρέ- μαρ, έπίσφρα με λαϊνάς κλεινεί το ντε- κολτέ.

- 1) Χαριτωμένο φόρεμα από μαύρο λαϊ- νά, γαρνιρισμένο με χρυσά σούτες.
- 2) Φόρεμα από κορπ μπλέ άνοι- χτό γαρνιρισμένο με έξιολιν άμπε- ρισμάν, το όποιον κλείνει το ντε- κολτέ.

